

ΠΑΛΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ κ. Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ



Η ΣΚΟΥΦΙΑ

—Πού βρεθήρες εδω πάνω, γιρά ;
 —Αιμή έλλογου σου, πού βρεθήρες ;
 —Εγώ ήρθα να προσκινήσω τον 'Αη-Λιά.
 —Κι' εγώ ήρθα να τ' ανάγω το καντήλι του...
 —Και ξεκάνω άά' το χοριό, γρηά γυναίκα, τόσο δρόμο και τόσοον άνοιγγο ;
 —Πάλι να μείνη το καντήλι σβηστό ; Κάθε Σαββατοβράδο, πού λές, γυρίζω με τη μπαζάλα μου στις νοικοκυράδες του χοριού και μου ριχούν μέσα καθέμια από ένα ροί λάδι —τις έχω με την άράδα— και την Κυριακή ξημερώνοντας ξεκάνω κι' έρχομαι. Γευίζω καλά το καντήλι κι' άφνω και τη μπαζάλα στη γωνιά, γιατί δεν λείπουν στρατοκόποι, λοιπόμα, βροσαι, πού φροντίζουν και τη ξαναγεμίζουν...

Ποτέ δεν ήρθα σβηστό το καντήλι. Σαμανανοφρόνισ το φεγγίλι του μονάχα, γιατί άλλωςθις θά σβήσει. Πάγωμα την άδεια τη μπαζάλα —γιατί έχω πού λές δυό— και γυρίζω πάλι στο χοριό.

—Κι' όταν δεν θά μπορείς πάλι ν' ανεβαίνης ;

—Πές το ντέ. Θέλεις να πής, σάν πεθάνω τι θά γίνη ο 'Άγιος ; 'Ε, από τά τώρα βλέπω κάνα-δυό πού με ζητάνε για να δούν πός σάν τά κόπια μου. Μά τίς ζητάνω κι' εγώ κατόμα και λάδι και τό ξοφά μου...

—Εγώ, να ήμουν σάν κι' έσένα, θάμενα εδω για πάντα κι' αντί ν' ανεβαίνω μία φορά τη βδομάδα θά κατάναι.

—'Ετσι τώκανε ο κακομοίρης ο πατήρ 'Ανανάς —Θεός σγορστόνε—, μά στο έρωτα μιάς τά χάλασε κι' αυτός. Τόν έφραγ' ή άμαρτία.

—Τι ήταν αυτός ο 'Ανανάς ;

—'Ο 'Ανανάς, πού λές, ήταν παπα-καλόγερος. Ήμεινε στο μετόχι του μοναστηριού πού είνε άξω από τό χοριό μας. Κάθε τόσο τον παίρναι κι' έρχόντουσαν να λειτουργήσουν στον 'Αη-Λιά. 'Ενας λεβεντόπαπας ίσα με κι' πάντα. Τό ντομρέκι δεν τοίλειε άά' τον όιο. Μία μέρα θυμάμαι —Θεός σγορστόνε... Μία φορά, πού λές, λοιπόν, εκεί πού λειτουργούσε, βλέπει άά' το παραθύρακι τον ένα λαγό. «Μέ σπιλαθίτε, εβλογημένοι, μιά λέει, να χτυπίσω το λαγό και γυρίζω. Μην ξεχνάτε πού μείναμε.» Και φρόστ, πετιέται άξω. Σέ λέγο άκούει μπαί μιά, και γυρίζει με τό λαγό. Τόν κρεάει στο κασφι μαζί με τό ντομρέκι του και μιάς ρωτάει : «—Πού μείναμε ;» «—Στο άντιλεβούθ, τού φωνάζουμε έμεις. Κι' έτσι άποτελείσαστε τη λειτουργία, και θέρεθα σού κάναμε ένα γλέντι τριζοβερτο. Όταν άνεβαινε κάθε λίγο για να λειτουργήση, μιάς ελετε μία μέρα :

«—Εγώ θά διορθώσω τό κελι και θά μείνω άπάνω. 'Οποιος θέλει, άς έρχεται να με βροίση.»

«'Ετσι και τώκαιε. Και μόνο λίγες μέρες, στη βαρυσμεμονιά κατάναι κι' έμεινε στο χοριό.

«'Ο πάτερ-Ανανάς, πού λές, είχε ένα κακό, ήταν άρδς λιγάκι, μά όταν βροσκότανε στα καλά του ήτανε γλυκαμπίητος, καλός σιαδουλάρτος, τίμιος άνθρώπος και γραμματισμένος παπάς.

«'Ολες ή φαμίλιε τον άγαπούσαν. Μά λίγο-λίγο άγάησε κι' αυτός τις φαμίλιε. Και πούς ξέρει πός σνλόγηστρο κι' ελετε μία μέρα μέσα του —κάποιος διάβολος θά του τό σφράξει τό δέχως άλλο σ' ατή :

«—Μορέ, τί ζωή είν' ατή πού κάνω ; Δεν ξεκαλογορεύω νάζω κι' εγώ φαμίλια, να ήρσο σάν άνθρώπος, να ιδω παιδιά κι' άγγόνια, να ιδω και καλά γεράματα, πού θά φορήσω καμιά ώρα και θά με φάνε τά δονα ;

«Αυτό ήτανε. Σέ κάπουν τό ελετε, έμεινος πάλι τό ελετε σέ κάπουν άλλον και τ' έκουσε αγάλια-αγάλια

στο τό χοριό.
 «—Τά μάθατε ; 'Ο 'Ανανάς θά ξεκαλογορεύη, θά γίνη πάλι 'Αναστάσης κατά πός ήτανε...

«'Άλλοι έλέγαν πός δεν γίνεται αυτό, άλλοι έλέγαν πός γίνεται. Τέλος πάντων, μία μέρα μιάς λέει καθαρά και ξάστερα :

«—Εγώ θά λείψω για κάμποσον καιρό. Θά πάω στο μοναστήρι μου κι' ύστερα στο Δεσπότη μου, γιατί τ' άποφάσισα να ξεκαλογορεύσω.

«Πήγε, πού λές, μά ο Δεσπότης τον άποπήρε. Πάει και στο μοναστήρι. Σειμοναχιάζει τον Γοίμενο κάτω στο κελλάρι και του λέει τό και τό.

«'Αγγριέει ο Γοίμενος και σού τον άρχίζει στο βροϊδί, τον δώχει και τον κάνει ρεζίλι.

«—'Α, έτσι είσαστε ; φωνάζει ο 'Ανανάς. Κι' εγώ λοιπόν ξεκαλογορεύω μονάχος μου.

«'Αρτάει ο καλός σου άτ' τον τοιχο τη γιδοφελίδα —ο Γοίμενος τά χρειάστρος και στρωμοχτρος στη γωνιά— και δίνει χροιά μία στά γενεια του, χροιά άλλη στά μαλλιά του.

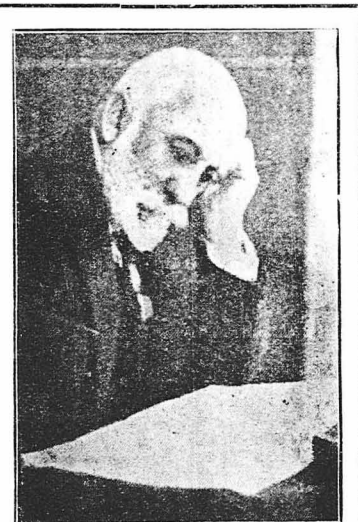
«'Αρτάει και τό ντομρέκι —ο Γοίμενος τά άπόλασσε τώρα— πετιέται μία στην άλλη του μοναστηριού, στη δάφνη άποκάστω, λοζεύει, βγάξει τη σκοφίρα του, την πετάει ψηλά, της δίνει μπαί μία και την κάνει κόσαστο.

«Αυτό ήτανε πού τον έφραγε. 'Όλα κι' όλα, μά ποτές δεν έφρετε να προσβολήση τη σκοφίρα του.

«'Υπάρσε στο χοριό, φόρεσε τά χοριάτικα, άνοιξε ένα μαγαζάκι, παντρεύτρος —κάνενας δεν γνώριζε πός με τό χέρι του ξεκαλογορεύε, ύστερα τά μάθαμε— έκαμε παιδιά, νοικοκύης πρώτης.

«Μά ο έξ' από δω φύλαγε την πσινή.Σού τον άφρεσε καλά-καλά να ξεθαροσνηθι και ύστερα τοδώκε σ' ατήν. Ξεκαλήστρο τό σπύρι του και στό ύστερα πάλαινε κι' αυτός. Τι ήθελε να νουφρέσκη τη σκοφίρα του ; Αυτό ήτανε...»

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ



'Ο κ. Δημ. Γρ. Καμπούρογλου

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΚΙΝΕΖΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Μία μέρα άξίζει περισσότερο από τρεις κι' αυτόν πού ξέρε να τη χρησιμοποιηθι καλά.

—Η διατυχία μπαίνει σ' όποια πόρτα βοη άνοιχτι.

—'Ο μεγαλύτερος φεύτης είνε αυτός πού μιλάει όλοένα για τον έαυτό του.

—'Ο άνόητος, όσο περισσότερο γελούνε μαζί του, τόσο πιο πολύ αυτοθαμιάζεται.

—'Όπως τό νερό δεν μπορεί να κρατηθι στα ψηλά βουνά, έτσι και τό μίσος δεν μπορεί να διατηρηθι πολύ στις μεγάλες καρδιές.

—Νά φοβάσαι αυτόν πού σε κακολογει μυστικά και να φυλάγασαι από αυτόν πού σ' έπαινει στον κόσμο.

—'Όποιος δεν ήγνώριετα πολύ, ελάχιστα ύποφέρειε στην πτώση του.

—Νά μεταγνώριζεστε τις σκέψεις σας όπως τους ξένους σας και τις επιθυμίες σας όπως τά παιδιά σας.

—'Ανθρώπος πού χωρίς άξία κατέχει μεγάλο άξίωμα, υιάζει με νάνο πού φορεί ρούζα γίγαντος.

—'Όποιος άνοίγει την καρδιά του στη φιλοδοξία, την κλείνει στην ήσυχία.

—Μή χρησιμοποιείς δε τι ύποψιάζεσαι και μήν ύποψιάζεσαι δε τι χρησιμοποιείς.

